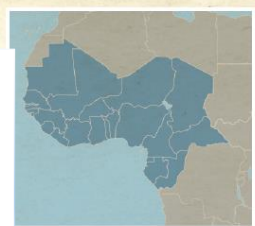


Zendingsberichten voor kinderen

Derde kwartaal 2020

West-Centraal Afrika Divisie



AdventistMission.org

Departement Ontwikkeling & Toerusting
Nederlandse Unie van Gemeenten Conferentie

Bidden in Jezus' naam

Sabbat 4 juli

Pricilia Ndong, 14 (Gabon)

De Ndong familie in Libreville, de hoofdstad van Gabon, bidt graag. Vader en moeder vinden het zo fijn om met God te praten dat ze hun drie kinderen hebben vernoemd naar het Franse woord voor 'bidden', '*prière* (gebed)'. Hun oudste, een jongen, heet Priel, het meisje dat daarna komt, heet Priella en Pricilia is de jongste van het gezin. Vanaf haar derde jaar heeft de kleine Pricilia elke avond voor het slapengaan gebeden. Soms gaat ze op haar knieën naast haar bed zitten. Maar meestal springt ze op het bed en knielt ze daar op het fijne, zachte matras. Ze vouwt dan haar handen, sluit haar ogen en buigt haar hoofd.

Op een avond, toen Pricilia twaalf jaar oud was, plofte ze rond 9 uur op haar bed om te bidden. Priella, haar zus die een jaar ouder was dan zij, kwam ook bij haar zitten om een gebed uit te spreken. Ze sliepen in hetzelfde bed. Terwijl ze hun handen vouwden, sloten ze hun ogen en bogen ze hun hoofd. 'Onze Vader in de hemel', bad Pricilia. 'We danken U voor alles. Nu ik ga slapen, wil ik U vragen of U de engelen rondom mij wilt zetten en rondom de huizen van onze burens. Vader, mag ik goed slapen en rustig dromen. Toont U ons alstublieft de verborgen dingen die we wel moeten weten. In Jezus' naam, amen.' Nadat ook Priella had gebeden, gleden de twee meisjes onder de dekens. Ze vielen al snel in slaap.

Rond 2 uur die nacht, terwijl ze nog sliep, kon Pricilia plotseling geen adem meer halen. Ze voelde dat iemands handen haar nek dichtknepen. Ze hapte naar adem. Ze wrong zich in alle bochten om te ontsnappen aan de handen die haar nek vasthielden. Toen herinnerde ze zich dat moeder haar had gezegd dat ze moest bidden als ze in de problemen zat. 'Bid in de naam van Jezus', vertelde moeder haar. 'Wanneer dan ook, waar dan ook, je kan Jezus' naam altijd aanroepen.' Hoewel ze doodsbang was, zei Pricilia rustig, 'In de naam van Jezus'. Daarna kwam psalm 23 over haar lippen, die begint met de woorden 'De HEER is mijn Herder, het ontbreekt mij aan niets'.

Pricilia schrok wakker. Terwijl ze haar ogen in het donker opende, besepte ze dat ze niet droomde. Ze kon echt geen adem halen. Onzichtbare handen klemden zich rond haar nek. Door de angst klopte haar hart in haar keel. Pricilia gleed op haar knieën naast haar bed. 'HEER, dank U dat U me heeft beschermd', bad ze. 'Ik weet niet wie mij kwaad wil doen. In Jezus' naam, amen.' Onmiddellijk lieten de handen haar nek los en kreeg ze weer lucht. Ze ademde diep in. Terug in bed viel ze al snel in slaap omdat ze er zeker van was dat Jezus haar beschermdde.

's Ochtends vertelde Pricilia haar moeder over haar enge ervaring. Verbaasd maar blij hoorde moeder dat ze meteen in gebed was gegaan. 'Iemand heeft je waarschijnlijk door tovenarij wat aan willen doen in je slaap', zei moeder. 'Wie weet wat er met je was gebeurd als je de naam van Jezus niet had aangeroepen!' Elke dag dankt Pricilia Jezus voor zijn bescherming. Elke avond bidt ze, 'HEER, dank U voor mijn leven en dat U mij elke dag beschermt.'

Drie jaar geleden werd een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool gebruikt om in Pricilia's woonplaats, Libreville, Gabon, een middelbare school te bouwen voor 280 leerlingen. Dank u dat in dit kwartaal een omvangrijke dertiende sabbatcollecte op het programma staat om meer scholen te bouwen in Guinea en Liberia.

Een vallende fles

Sabbat 11 juli

Priel Ndong, 16 (Gabon)

Op een warme zomermiddag in Libreville, Gabon, veegde de dertienjarige Priel Ndong de vloer van zijn huis aan. Toen de vloer schoon was, pakte hij een groene emmer en wandelde hij naar de buitenkraan. Niemand in zijn buurt had stromend water in hun huis. Iedereen ging daarom met emmers naar de kraan om water te halen zodat ze konden drinken en zich konden wassen.

Priel droeg vier zware emmers, gevuld met water, het huis in en leegde ze in een grote teil. Het was zwaar werk en het gesleep met het water putte hem uit. Vermoeid ging hij even op bed liggen om een dutje te doen. Al snel voelde hij zich weer wat beter en ging hij naar de veranda om een boek te lezen.

Terwijl hij op een witte plastic stoel ging zitten, opende hij een christelijk boek en begon hij te lezen. Nog geen vijf minuten later hoorde hij een geluid dat van boven kwam.

Errrrrrrrrrrrrrrrrr... Hij keek omhoog. Zijn familie woonde op de eerste verdieping van een gebouw dat twee verdiepingen hoog was en de etage boven hem werd bewoond.

Errrrrrrrrrrrrrrrrr... Priel vroeg zich af wat hij nou toch hoorde. Errrrrrrrrrrrrrrrrr... Het klonk als een glazen fles die op de vloer rondtolde, op en neer en heen en weer. Errrrrrrrrrrrrrrrrr...

Plotseling zei een stem, 'Sta op en ga!' Priel vond het maar irritant en zei bij zichzelf, 'Waarom moet ik weg? Ik lees gewoon een boek.' Errrrrrrrrrrrrrrrrr...

Toen besloot hij, 'Die stem was geen toeval. Ik kan maar beter gaan.' Hij stond op en deed een stap bij de stoel vandaan. Op dat moment viel een grote groene wijnfles van het balkon van zijn bovenbuurman naar beneden en klapte op de veranda, vlak voor de stoel waar hij had gezeten. Het ding viel precies langs de plek waar zijn hoofd zojuist nog was geweest. De glazen fles sprong in stukken uiteen.

Bij het horen van dat geluid sprong Priel van schrik op. Geen glasscherfje raakte hem. Hij was veilig. Toen dacht hij aan de irritatie die hij had gevoeld toen de stem hem zei dat hij weg moest gaan. Hij schaamde zich. God had hem op een hele bijzondere manier beschermd. In zijn slaapkamer bad hij, 'Dank U HEER. Als U er niet was geweest, weet ik niet wat er met me was gebeurd.'

Priel is nooit vergeten hoe God hem op die zomerdag beschermd. 'Ik heb toen een les geleerd', vertelde hij. 'God is zo vriendelijk. Hij wilde niet dat ik gewond raakte en Hij zorgde ervoor dat een ernstig ongeluk me bespaard bleef. We zouden altijd naar God moeten luisteren.'

Alles werd zwart

Sabbat 18 juli

Brilland Abessolo Ndong, 44 (Gabon)

Alles werd zwart voor zijn ogen toen de dertienjarige Brilland Ndong de grote kathedraal binnenstapte in Libreville, Gabon. Zijn gezin was daar zojuist naartoe verhuisd vanuit Melo, een dorp aan de grens van Kameroen. Op zondag had moeder Brilland, zijn drie zusjes en twee broers meegenomen naar de kathedraal. Toen Brilland door de voordeur liep, kon hij niets meer zien. Alles om hem heen was zwart. Hij kon geen hand voor ogen zien. En hij had het ontzettend warm. 'Ik kan niks zien!', riep hij naar zijn moeder. 'Ik heb koorts. Breng me alstublieft weer naar buiten!'

Moeder leidde hem aan zijn hand door de deur. Zodra hij naar buiten stapte, kon hij de lucht, bomen en moeders bezorgde gezicht zien. 'Gaat het met je?', vroeg moeder. 'Kan je weer wat zien?' Ze legde haar hand op zijn voorhoofd. 'Volgens mij is de koorts weg', merkte ze op. Brilland knikte. 'Het gaat nu weer helemaal goed met me', zei hij. Het was zo bizar. Hij begreep niet wat er was gebeurd, maar het leek alsof God niet aanwezig was in die kerk.

De volgende zondag nam moeder Brilland mee naar een andere kathedraal, de grootste in Libreville. Hij liep naar binnen – en alles werd opnieuw zwart voor zijn ogen. Hij had koorts. 'Moeder, ik kan niets zien', zei hij. 'De koorts is er weer. Brengt u me alstublieft naar de straat.' Buiten de kathedraal kon hij weer zien en verdween de koorts.

De daaropvolgende zondag nam moeder Brilland nog één keer mee naar de grote kathedraal. Opnieuw kon Brilland niets meer zien en kreeg hij hoge koorts. Moeder zei tegen de jongen dat hij niet meer naar de kerk hoefde te gaan. Vader was opgelucht. Hij was geen christen en zag niet in waarom zijn zoon naar de kerk moest. Enige tijd ging voorbij.

Op een dag wandelde Brilland naar school en zag hij een opschrift met de woorden 'Adventkerk'. Elke dag liep hij langs het bord en dacht hij na over de kerk. Op een zaterdag, nadat hij zijn klusjes had gedaan, verveelde hij zich een beetje en liep hij naar de kerk. Bij de voordeur keek hij voorzichtig naar binnen en zag hij een hal vol mensen die in kleine groepjes bijeenzaten voor de sabbatschool. Hij had zoiets nog nooit gezien en de ongewone aanblik verbaasde hem. Hij rende naar huis.

De volgende zaterdag ging hij weer naar de kerk en stak hij voorzichtig zijn voet naar binnen. Hij was nieuwsgierig naar de kerk, maar hij was bang dat hij blind zou worden als hij naar binnenging. Met één been in de kerk leek alles goed te gaan. Hij kon prima zien. 'Kom binnen, kom binnen', zei een stem. Brilland keek op. Een man in de kerk had gezien dat hij aarzelde en nodigde hem uit om plaats te nemen. De jongen stapte naar binnen en ging zitten. Geen blindheid, geen koorts.

Na die tijd kwam Brilland elke sabbat naar de kerk en werd hij gedoopt. Vader was absoluut niet blij. Hij vond het maar niks dat zijn zoon naar de kerk ging. Brilland bad dat God het hart van zijn vader zou verzachten. Maar na een tijdje kon hij de boze woorden niet meer verdragen en verliet hij zijn thuis. Een week lang bleef hij bij een adventistische vriend.

Vader had er spijt van dat hij zo hard was geweest en ging naar de Adventkerk om aan de predikant te vragen of hij ervoor kon zorgen dat zijn zoon weer naar huis zou komen. Hij had veel vragen over de Adventkerk en de predikant beantwoordde ze. Vader realiseerde zich dat de Adventkerk een manier van leven adviseerde die hij ook wilde voor zijn kinderen. Thuis riep vader het gezin bijeen en nodigde hij Brilland uit om ook te komen. 'De kerk waar Brilland naartoe gaat, is de kerk van God', verklaarde vader. 'Ze staan drinken en roken niet toe. Ik wil dat al mijn kinderen die kerk bezoeken, ik zal ook gaan.' Brilland stond paf en was ontzettend blij. God had zijn gebeden verhoord en had tot het hart van zijn vader gesproken. Vrede daalde neer in het gezin.

Drie jaar geleden werd een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool gebruikt om in Brillands woonplaats, Libreville, Gabon, een middelbare school te bouwen voor 280 leerlingen. Dank u dat in dit kwartaal een omvangrijke dertiende sabbatschoolcollecte op het programma staat om meer scholen te bouwen in twee andere Afrikaanse landen, Guinea en Liberia.

Het grote gevecht

Sabbat 25 juli

Aggee Mombo-Taty, 15 (Gabon)

In de pauze tussen Frans en natuurkunde op de Adventschool in Libreville, Gabon, kwam Emmanuel op het idee om de dertienjarige Aggee eens goed treiteren. Hij wist dat Aggee een kort lontje had en begon dus allerlei onaardige dingen te zeggen. Geïrriteerd gaf Aggee de jongen meteen een klap op zijn gezicht. Emmanuel vond het maar niks dat hij geslagen werd en op zijn beurt sloeg hij Aggee op zijn wang. Aggee kookte. Hij stompte Emmanuel in zijn gezicht.

Kinderen dromden om de twee vechtende jongens heen. 'Ga door!' riepen ze. 'Laat ze vechten!' Een leraar kwam aanrennen, waardoor de groep afdroop naar hun plekken. Hij haalde de ruziënde jongens uit elkaar. 'Waarom vechten jullie?' vroeg hij. 'Hij deed gemeen tegen me', zei Aggee. 'Hij sloeg me', vertelde Emmanuel. 'Jullie moeten niet ruziën', zei de leraar. 'Alleen dieren vechten. Zeg eens sorry tegen elkaar.' Voor straf moesten de jongens twee uur lang op hun knieën zitten voorin het lokaal. De uren kropen voorbij. Na een tijdje fluisterde Aggee tegen Emmanuel, 'Waarom deed je zo lelijk tegen me?'. 'Ik maakte maar een grapje', mompelde Emmanuel. Aggee wenste dat hij zijn geduld niet had verloren.

Die zomer stuurde opa Aggee naar een scoutingkamp in Franceville, dat zo'n 12 uur rijden was vanaf Libreville. Aggee's godsdienstleraar ging ook naar het kamp en hij was de spreker tijdens de ochtend- en avonddiensten. Toen het kamp na drie weken was afgelopen, vroeg hij of er kinderen waren die hun hart aan Jezus wilden geven. 'Jullie hebben nog niet besloten of jullie je leven aan Jezus willen geven', zei hij. 'In jullie leven worstelen jullie nog steeds met zonde. Er is iets dat jullie niet helemaal loslaten, omdat jullie je niet volledig aan Christus hebben gegeven.' Bij het horen van die woorden dacht Aggee eraan hoe snel hij boos kon worden. Hij herinnerde zich hoe zijn opvliegende karakter voor veel strijd had gezorgd en voor veel verdriet bij zijn ouders. Hij wilde veranderen en in stilte bad hij, 'HEER, ik wil U volgen.' Daarna stond hij op en liep hij naar voren. De mensen waren verrast toen ze zagen dat hij daar stond. Zijn godsdienstleraar was blij dat hij zich wilde laten dopen.

Na zijn doop in de rivier voelde Aggee zich nog precies hetzelfde. Hij had gedacht dat er iets wonderlijks zou gebeuren, maar alles leek te gaan zoals het altijd was gegaan. Toch kwam hij langzamerhand tot de ontdekking dat hij geen plezier meer had in de dingen die hij eerst zo leuk vond. Zijn vrienden merkten ook op dat hij minder snel boos was. Pas nog was Emmanuel de klas rondgegaan om koek te verkopen, maar Aggee had er niks van willen weten. 'Ik wil ze vandaag niet kopen', zei hij. 'Ik voel me niet lekker'. 'Kom op! Koop nou! Doe!', drong Emmanuel aan. 'Nee, echt niet', antwoordde Aggee. Emmanuel's gezicht vertrok van woede en hij gaf Aggee een klap. 'Verdwijn!', snauwde hij. 'Ga weg!' Aggee was helemaal niet boos. 'Alleen dieren vechten', zei hij en rustig liep hij weg. Met Gods hulp is er een einde gekomen aan zijn korte lontje.

De kracht van een lied

Sabbat 1 augustus

Bonte Medou, 14 (Gabon)

De dirigente van het koor had een spannende mededeling. 'Ons *Christ's Kids* kinderkoor is uitgenodigd om te zingen bij een muzikaal optreden in de Cabaret des Artistes, een groot concertgebouw', verkondigde ze. 'We moeten oefenen!' Tijdens het concert in Libreville, Gabon, zouden de dertig kinderen in het *Christ's Kids* koor van de Engelse Adventkerk vijf liederen zingen. De rest van de liederen werd gezongen door kinderkoren uit andere Adventkerken.

De twaalfjarige Bonte kon niet wachten tot de grote dag eindelijk was aangebroken. Hij oefende met zijn koor voor het aankomende concert. Op de adventistische school waar hij naartoe ging, nodigde hij een vriend uit om naar het concert te komen. De vriend schoot in de lach. 'Kan jij zingen?', vroeg hij spottend. 'Weet je wel hoe je moet zingen?' Er zat een ticket voor het concert in Bontes zak en hij haalde het eruit om het aan zijn vriend te laten zien. 'Wauw, je kan echt zingen!', zei zijn vriend die onder de indruk was. 'Ik hoop dat ik erbij kan zijn.'

Bonte vroeg het ook aan een ander klasgenootje, Obame. Enige tijd daarvoor had Obame hem uitgenodigd om zijn zondagskerk te bezoeken en Bonte was met zijn oom gegaan, voor het geval hij vragen kreeg over zijn eigen adventistische geloof. 'Obame, ik zou het leuk vinden als je naar ons concert komt', zei Bonte. Obame glimlachte. 'Je bent altijd zo vriendelijk', antwoordde hij. 'Jij bent op mijn uitnodiging ingegaan om mijn kerk te bezoeken, daarom zal ik kijken of ik naar jouw concert kan komen.' Bonte nodigde acht klasgenoten uit voor het concert, vijf van hen waren er uiteindelijk ook echt bij. Na afloop vroeg Bonte zijn vrienden wat ze van de muziek vonden. 'Goed!', zei er één. 'We vonden het fijn om te luisteren naar de lofliederen tot Jezus', zei een ander. Bonte was blij dat hij via muziek kon laten zien hoeveel hij van Jezus hield.

Twee jaren gingen voorbij en hij dacht niet langer aan het concert. Op een dag ging hij naar de winkel om boodschappen te doen voor zijn moeder toen hij hoorde dat iemand zijn naam riep. 'Bonte, Bonte!', zei een jongen. Hij draaide zich om en verbaasde zich dat hij Carlin zag, één van de jongens die hij voor het concert had uitgenodigd. Aan het einde van dat jaar was Carlin van de adventistische school gegaan en hij had aan iedereen verteld dat zijn familie naar een andere stad ging verhuizen. 'Je zei dat jullie zouden verhuizen', vroeg Bonte. 'Waarom ben je hier?' 'De verhuizing ging niet door', zei Carlin. 'Mijn ouders hadden er enkel voor gezorgd dat ik naar een andere school zou gaan.'

Carlin begon te praten over het concert. Hij zei dat de liederen veel indruk op hem hadden gemaakt en dat hij na die tijd niet was gestopt om over Jezus te denken. Hij had meer willen weten. Daarom was hij de Bijbel gaan lezen en gaf hij enige tijd daarna zijn hart aan Jezus. 'Ik weet niet hoe ik je ooit kan bedanken', zei Carlin. 'Jij leerde me de waarheid toen ik er nog niets over wist.' En er was nog meer. Carlin zei dat het concert nog een leven had veranderd.

In zijn nieuwe kerk zong hij een lied dat hij bij het concert had gehoord en het had het hart van een man in de gemeente geraakt. Die man was ook gedoopt.

Carlin haalde wat geld uit zijn zak en wilde het aan Bonte geven. Maar Bonte schudde zijn hoofd. 'Nee', zei hij, 'Ik kan het geld niet aannemen. Het verkondigen van de waarheid over de Bijbel is gratis.' Carlin stond erop dat Bonte het geld aannam. Een buurjongen, die vlakbij stond, kon niet geloven dat Bonte het geld weigerde. 'Wat is er mis met jou?', zei hij. 'Hij biedt je geld aan. Neem het.' 'Nee, we nemen geen geld aan als we anderen helpen', antwoordde Bonte. Carlin liet het geld weer in zijn zak glijden.

Een blije glimlach straalde van Bontes gezicht toen hij de winkel uitliep. God had hem gebruikt om het leven van twee mensen te veranderen. Hij besloot andere kinderen en volwassenen ook uit te nodigen om op sabbat naar de kerk te komen. 'Ik wil harten winnen voor de HEER', zei hij.

'Ze gloeien!'

Sabbat 8 augustus

Djerlinde MOUNGUENGUI, 32 (Gabon)

Toen ze drie jaar oud was, gebeurde er iets vreemds met Djerlinde MOUNGUENGUI. Plotseling leek het alsof haar handen in brand stonden. 'Ze gloeien! Ze gloeien!' huilde ze, terwijl ze haar handen tevergeefs heen en weer wapperde om ze af te laten koelen. Haar broers en zussen lachten haar uit. Ze dachten dat ze een spelletje speelde. 'Ze gloeien! Ze gloeien!' praatten ze haar na, terwijl ze hun eigen handen op en neer bewogen. Maar Djerlinde deed helemaal niet alsof. Ze voelde zich verschrikkelijk. Het brandende gevoel hield een week aan en was toen van het ene op het andere moment verdwenen. Gedurende zo'n twee à drie maanden leek alles goed te gaan, totdat... 'Ze gloeien! Ze gloeien!' huilde Djerlinde, terwijl ze haar handen koelte toewuifde. 'Ze gloeien! Ze gloeien!' zeiden ook haar broers en zussen al lachend.

Met het verstrijken van de jaren overvielen Djerlinde ook andere vreemde dingen. Soms rende ze ineens wild en heen weer alsof iemand haar op de hielen zat. Op zevenjarige leeftijd stormde ze het huis uit, de tuin door, en sprong ze in één keer over het hek van 1,5 meter hoog. Toen moeder haar vroeg hoe ze ooit zo'n hoge sprong had kunnen maken, keek Djerlinde haar verbaasd aan. Ze kon zich niet herinneren dat ze over het hek was gesprongen. 'Hoe had ik daar nou overheen kunnen springen?' vroeg ze. 'Dat is toch veel te hoog!' Soms had Djerlinde de sterke neiging om haar ouders, zussen of broers met haar blote handen bij hun keel te grijpen. Toch voelde ze een innerlijke stem die haar zei 'Doe dat niet!'. Met de grootste moeite slaagde ze er dan in om niemand aan te vallen. Djerlinde kon niet naar school. Haar vreemde gedrag kwam zomaar opzetten en iemand zou haar de hele tijd in de gaten moeten houden. Ze voelde zich zo ongelukkig.

Toen ze dertien jaar oud was, nam een oudere zus haar mee naar een aantal evangelisatiebijeenkomsten die in de Adventkerk van Portgentil, Gabon, werden gehouden. De predikant verkondigde dat Jezus ieder probleem bij elk mens kan verhelpen. Op hun wandeling naar huis vroeg de zus aan Djerlinde, 'Hoorde je wat die predikant zei? Jezus kan je bevrijden van je gekke gedrag!' 'Ik wil ook dat er een einde aan komt!' zei Djerlinde. Na de bijeenkomsten bestudeerde Djerlinde de Bijbel met een kerklid om haar voor te bereiden op de doop. Maar de vreemde voorvallen verdwenen niet.

Op een avond sloeg ze de gebedsbijeenkomst in de kerk over omdat haar handen weer in brand leken te staan. Kerkleden kwamen naar haar huis en smeekten in gebed of ze bevrijd mocht worden van de demonen die haar in hun macht hielden. Djerlinde gaf haar hart aan Jezus en werd met veertien jaar gedoopt. De vreemde gebeurtenissen kwamen niet meer voor. Ook haar broers en zus zagen dat er iets veranderd was. Vader vroeg ernaar. 'Ik gaf mijn hart aan Jezus en ben gedoopt in de Adventkerk', antwoordde ze. Djerlinde kreeg een nieuw leven. Jezus had haar bevrijd en ze was vrij.

Later nodigde ze haar vader uit om de evangelisatiebijeenkomsten bij te wonen en hij liet zich dopen. Ook tien van haar broers en zussen werden christenen. Haar favoriete

Bijbeltekst is Psalm 37:4, waarin staat 'Zoek je geluk bij de HEER, Hij zal geven wat je hart verlangt'. 'Wanneer ik God om iets vraag, luistert Hij naar mij', zei ze. 'Ik heb de HEER gevraagd om mij van mijn gekte te verlossen en dat heeft Hij gedaan'.

Een echte zendeling

Sabbat 15 augustus

Rorive Vinga, 22 (Gabon)

Hoewel hij nog maar een jonge jongen was, vertelde Rorive Vinga een vriend al over Christus. Zijn vader, soldaat in het Gabonese leger, werd gestationeerd in Koulamoutou, een stad in het oosten van het land. En dus verhuisde Rorive daar met zijn ouders en vier jongere broers en zusjes naartoe om het nieuwe huis te betrekken dat op hen wachtte. Maar er was een probleem. Zij waren de enige adventisten in de stad. De kerk stond er nog, maar het gebouw was al jaren gesloten omdat niemand meer kwam om te aanbidden. Het pand was oud en vervallen. Vader spoorde Rorive en de rest van zijn gezin aan om de kerk weer op te bouwen. 'Al zijn we de enige adventisten in de stad, elke sabbat zullen wij God in de kerk aanbidden', verklaarde vader.

Het gezin werkte hard om de kerk te herstellen en niet lang daarna kwamen ze er elke sabbat samen om te aanbidden, elke woensdag voor een gebedsbijeenkomst en elke vrijdag om gezamenlijk de sabbat te openen. Op school maakte Rorive nieuwe vrienden. Hij hield van Jezus en hij vond het heerlijk om over Hem te vertellen. Één van zijn nieuwe vrienden, Glen, was nieuwsgierig en wilde meer weten. Na school begonnen de twee jongens over Jezus te praten.

Op een vrijdagavond kwam Rorive bij de kerk aan om de sabbat te openen met zijn vader, moeder, kleine zusje en drie jongere broertjes. Tot zijn verbazing zag hij dat Glen er ook was. 'Wat doe jij hier?', vroeg Rorive. 'Ik woon hiernaast', antwoordde Glen. 'Geweldig!', zei Rorive. 'Doe met ons mee!' Glen kon die dag niet naar de kerk komen, maar hij beloofde dat hij een andere keer een bezoekje zou brengen. Twee weken later woonde hij een eredienst bij op sabbat en hij vond het heerlijk. 'Deze kerk is anders', merkte hij op. Een aantal maanden later gaf Glen zijn leven aan Christus en werd hij gedoopt. Nadien nodigde hij zijn hele familie uit om naar de kerk te komen en ook zij lieten zich dopen.

Glen vertelde Rorive dat hij, in de tijd dat Rorives gezin naar de stad was verhuisd, God had gevraagd of Hij hem naar de juiste kerk wilde leiden. 'Ik heb nooit geweten dat de juiste kerk precies naast mijn huis stond!', zei hij. Rorive was blij dat Glen en zijn familie hun hart aan Jezus hadden gegeven. Naarmate de tijd verstreek, kwamen meer en meer mensen op sabbat in de kerk samen om God te aanbidden.

Een opmerkelijke droom

Rorive groeide op en verhuisde naar Libreville, de hoofdstad van Gabon, om naar de universiteit te gaan. Hij sloot nieuwe vriendschappen en werd een actief lid van de Samarie Adventkerk. Hij merkte al gauw dat de buurt waarin de kerk stond heel slecht was. Veel jonge mensen van zijn leeftijd gebruikten drugs en dronken alcohol. Sommigen waren dieven en een aantal keer drongen ze ook de kerk binnen. Op een dag vroeg Rorive zich af, 'Kan God deze mensen veranderen?' Hij betwijfelde het en dacht 'Nee, ze zijn reddeloos verloren'. Die nacht had hij een droom.

Veel mensen in Gabon hebben geen stromend water in hun huis en moeten emmers vullen bij een watertappunt in de buurt. In de droom was Rorive juist op weg naar de buitenkraan om water te halen toen een jongeman zijn portemonnee probeerde te stelen. De man liet zijn hand in de zak van Rorives broek glijden, maar hij voelde niets! De dief stond raar op zijn neus te kijken dat zijn hand leeg bleef en Rorive glimlachte naar hem. 'Zilver en goud heb ik niet, maar wat ik heb, zal ik je geven', zei hij. Daarna vertelde hij de jongeman over Jezus. Toen Rorive wakker werd, wist hij dat God zijn vraag had beantwoord. Hij moest Jezus verkondigen aan de dieven, drugsverslaafden en alcoholisten die in de buurt van de kerk woonden. Enige tijd later organiseerde zijn kerk een evangelisatiebijeenkomst en Rorive vroeg de dieven, drugsverslaafden en alcoholisten om het programma bij te wonen. Zes van de jonge mensen die hij uitnodigde, zijn ook gedoopt.

Rorive is zo dankbaar dat God hem heeft gebruikt om mensen tot de doop te leiden. Hij heeft een belangrijke vraag voor iedereen die op sabbat naar de kerk gaat. 'Als God mij heeft gebruikt, waarom zou Hij jou dan niet kunnen gebruiken?' zei hij.

Een stem in de put

Sabbat 22 augustus

Emma Flore Etiabeguel, 23 (Gabon)

Oom was een gemene man. Als zijn kinderen naar school gingen, moest Emma thuis blijven in Libreville, Gabon. Ze begreep niet waarom de andere kinderen wel naar school mochten gaan en zij het eten klaar moest maken en de opdracht kreeg om het huis schoon te maken. 'Waarom mag ik niet naar school?', vroeg ze. 'Waarom zou je?', zei haar oom. 'Je bent dom.' Emma werkte heel hard. Nog voordat haar zeven oudere broers en zussen wakker waren, stond zij al op om het eten te bereiden en te poetsen. Ze had nog nooit over God gehoord, maar ze geloofde dat er iemand was die van haar hield.

Toen ze zeven jaar was, werd ze op een ochtend pas laat wakker. Oom was woedend. Terwijl hij het huis verliet om naar zijn werk te gaan, riep hij haar bij zich. 'Kom eens met me mee', zei hij. Ze liepen een stukje verder en haar oom stopte bij een diepe put. 'Je bent dom', zei hij. 'Daarom gooi ik je hierin.' Hij pakte het kleine meisje op en voegde de daad bij het woord. Vervolgens legde hij de houten deksel weer over de put. Emma viel vijftien meter de diepte in. Het water was koud en leek oneindig. Haar tenen voelden geen grond en ze kon niet zwemmen. Ze wist niet wat ze moest doen. Toen hoorde ze een vriendelijke maar krachtige mannenstem vanuit het duister. 'Wees niet bang', zei de stem. 'Verroer je niet. Sla je armen om je heen om warm te blijven'. Emma deed het. Ze sloeg haar armen om zich heen en bewoog niet. Ze zonk niet naar beneden en ze werd niet moe.

Toen oom die avond thuiskwam van zijn werk vroeg tante naar Emma. 'Waar is ze?', zei ze. 'Ik heb haar in de put gegooid', antwoordde hij. Tante was er zeker van dat Emma het niet had overleefd. Op het moment dat ze de houten deksel eraf schoof, ontdekte ze dat het kleine meisje nog in leven was. Met een touw hees ze Emma naar boven. Oom was bang toen hij Emma zag. Hij kon niet begrijpen dat ze niet dood was gegaan. Maar na een tijdje begon hij haar nog slechter te behandelen dan hij daarvoor al deed. Emma vroeg zich af waarom ze geboren was en pijn moest lijden. Toch geloofde ze dat er iemand was die van haar hield.

Op een dag klopte er een vreemdeling op de deur die over God begon te vertellen. 'Waarom praat je over God?', zei Emma. 'God geeft helemaal niet om mij.' 'Al heb je het moeilijk en ga je dood, je zal weer leven', antwoordde de vreemdeling. 'Hoe kan ik nou eerst sterven en dan weer leven?' vroeg Emma. De vreemdeling legde haar uit dat mensen die in Jezus geloven door zijn dood voor eeuwig kunnen leven. Hij zei ook dat God haar liet lijden omdat Hij iets bijzonders voor haar in petto had. Emma geloofde. Ze wist dat God die Ene was die van haar hield. Het was God die haar toen in de put had gered.

Emma Flore Etiabeguel is nu 23 jaar oud en haalt binnenkort haar diploma op de middelbare school. 'Mensen zeiden eerst dat ik dom was en in de goot zou belanden omdat ik nooit naar school was gegaan', zei ze. 'Nu zit ik in mijn laatste jaar van de middelbare school. Alle mensen die me ooit belachelijk hebben gemaakt, zien Gods grootheid in mijn leven.'

Een jongen, genaamd 'papa'

Sabbat 29 augustus

Albert Elijah Maye, 44 (Liberia)

Vader vroeg aan de achtjarige Albert of hij een schaal rijst wilde brengen naar een struik in Siahn, een dorp in Liberia. 'Papa, kom op', zei vader. 'Laten we gaan en onze voorouders aanbidden.' 'Mijn zoon, ik ga met je mee', antwoordde de jongen, terwijl hij de schaal rijst oppakte waar wat rode palmolie overheen gedruppeld was. Op de schaal lagen ook een ei en een aantal kolanoten. Bij de struik knielde vader neer en hij nam de schaal van Albert aan. Terwijl hij die met beide handen naar voren stak, riep vader zijn eigen vader, grootvader en andere overleden familieleden aan. 'De tijd is voor mij gekomen om rijst te verbouwen op mijn boerderij', zei hij. 'Het is van het grootste belang dat alles voorspoedig gaat. Omdat jullie mijn voorouders zijn, laat ik wat eten achter op de grond. Dat is voor jullie. Als jullie instemmen met mijn wens om veel rijst te oogsten, mag de schaal dan leeg zijn als ik terugkom om het op te halen.' De volgende dag riep vader Albert.

'Papa, ga naar de struik om te zien wat de voorouders hebben geantwoord', droeg hij hem op. 'Mijn zoon, we gaan!', antwoordde Albert. De schaal was leeg. De rijst, het ei en de kolanoten waren verdwenen. 'Wat is er gebeurd?', vroeg Albert aan zijn vader. 'Papa, het is een teken van onze voorouders. Ze vinden het goed dat wij dit jaar ons land verbouwen', stelde hij. Als vader iets wilde, nam hij Albert mee naar de struik met een schaal rijst. Als hij hoopte op een goede rijst oogst, gingen ze naar de struik. Als hij hoopte dat zijn vrouw een jongetje zou krijgen, gingen ze naar de struik. Als hij wilde dat het regende, ging hij naar de struik. Albert vroeg zich af of de overleden voorouders het voedsel nou echt aten, maar van zijn vader mocht hij niet naar de struik gaan om te kijken. 'Papa, je mag niet alleen naar de struik', gebod hij. 'Alleen met mij'. 'Ja, zoon, ik zal er zelf niet naartoe gaan', beloofde Albert.

Je vraagt je misschien af waarom Alberts vader hem 'papa' noemde en Albert zijn vader met 'zoon' aansprak. Het antwoord is heel eenvoudig. Een medicijnman had vader gezegd dat zijn eigen vader na zijn dood was gereïncarneerd of opnieuw was geboren in Albert. Vader twijfelde er daarom niet aan dat Albert zijn vader was. Alles veranderde toen vader Albert naar de Adventschool in het dorp stuurde. Op de eerste dag vonden de kinderen het maar vreemd dat de vader van Albert hem 'papa' noemde. 'Hoe oud ben jij?', vroeg een jongen aan Albert. Albert probeerde het uit te leggen. 'Hij noemt me "papa" omdat wij geloven dat zijn vader in mij is gereïncarneerd', zei hij.

De andere kinderen snaptten er niets van en waren niet overtuigd. Ze hadden de Bijbel op school bestudeerd en het was echt zo dat overleden mensen niet gereïncarneerd werden. Ook Albert was in de war: waarom begrepen de kinderen hem niet? Hij vroeg aan een leraar of hij de Bijbel wilde uitleggen. De leraar sloeg de Bijbel open bij Job 14:12 en las, 'Een mens gaat liggen en staat niet meer op. Zolang de hemel zal bestaan, ontwaakt hij niet, hij wordt niet uit zijn slaap gewekt.' Voor het eerst beseftte Albert dat hij zijn vaders vader niet was.

Thuis vertelde hij zijn vader over zijn gesprek met de onderwijzer. Vader kon niet lezen en daarom las Albert hem voor uit de Bijbel. Het maakte vader erg verdrietig. Hij zag nu wel in dat Albert de waarheid vertelde. Vanaf die dag heeft hij Albert nooit meer 'papa' genoemd. Albert sprak zijn vader niet langer aan met 'zoon'. Ook brachten ze geen schalen rijst meer naar de speciale struik. Ze hoefden hun voorouders niet langer te aanbidden. Ze waren vastbesloten om alleen hun Vader in de hemel te aanbidden.

In dit kwartaal is een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool bestemd voor de bouw van een school in Buchanan, Liberia. Hij zal de school vervangen die is verwoest tijdens de Liberiaanse burgeroorlog in de jaren '90 van de vorige eeuw. Buchanan ligt in de buurt van het dorp waar Albert woont.

Rijst voor de riviergod

Sabbat 5 september

Amos P.M. Jacobs, 49 (Liberia)

Vader schepte wat witte rijst, overgoten met rode palmolie, op een witte schaal. Een gekookte kip belandde bovenop de rijst. Vervolgens liep vader met de rijst en de kip naar een grote rivier, op zo'n 45 minuten afstand van zijn geboortedorp, Siahn, in Liberia. Hij ging niet alleen. Tien andere dorpingen vergezelden hem, ieder met witte schalen rijst en gekookte kippen. Terwijl ze over het pad liepen, zongen de mannen en vrouwen traditionele liederen. 'Duo, duo, duo', klonk het. In het Bassa, hun moedertaal, betekende dit 'Een zegen komt, een zegen komt, een zegen komt!' 'Duo, duo, duo', zongen ze.

Bij de rivier gingen de mannen en vrouwen zitten en plaatsten hun schalen voor zich op de grond. Vader, het hoofd van het dorp, stond op om de groep toe te spreken. 'Geloven jullie dat jullie een zegen krijgen?', vroeg hij. 'Jaaa!' riep iedereen. 'Eet dan', sprak vader. 'Maar denk eraan, laat wel wat eten liggen op jullie schalen.' Vader en de dorpingen aten de rijst en de kip. Met het restant van de maaltijd gingen de dorpingen in een rij staan richting de oever van de rivier. Als eerste in de rij richtte vader het woord tot de rivier. 'Wij zijn gekomen voor onze zegen', sprak hij. Hij nam de overgebleven rijst en kip in zijn handen en gooide het in de rivier. Daarna deed hij een stap opzij en gebaarde aan de volgende persoon dat het zijn beurt was. Die dorping praatte ook tegen de rivier en wierp haar de rijst en kip toe. Nadat iedereen aan de beurt was gekomen, gingen de dorpingen in een kring staan met vader in het midden. 'Is er een andere god dan onze riviergod die jullie kan zegenen?', vroeg hij. 'Nee!' riepen de dorpingen. De groep keerde terug naar het dorp.

Op een dag was vader aan het werk in de haven van Monrovia, de hoofdstad van Liberia, toen hij een telefoontje kreeg van een vriend in het dorp. Hij wist hoe toegewijd die de riviergod aanbad. 'Ik heb goed nieuws', vertelde de vriend, Willie Helbig. 'Er is een nieuwe God. Kom mee naar het dorp.' Vader ging met hem mee. Hij kwam te weten dat Willie zich in de Adventkerk had laten dopen, nadat hij over God had gehoord van Rudolph Helbig, één van de eerste Duitse zendelingen. Hij had zijn achternaam zelfs aangenomen. Nu was het Willies wens om met vader de Bijbel te bestuderen.

In de daaropvolgende maanden leerde vader de God kennen die in de hemel woont en geen rijst vraagt om gebeden te beantwoorden. Hij werd gedoopt. Vader, van wie de volledige naam Joe S. Jacobs was, zou een adventistische predikant worden en twaalf kinderen krijgen. Één van hen, Amos P.M. Jacobs, zijn derde kind, werd ook predikant en hij houdt ervan om te vertellen hoe zijn vader de ware God vond. 'Vader liet de riviergod in de steek voor de levende God', zei Amos, die nu 49 jaar oud is. 'Dat was een geweldige verandering die zijn leven zoveel beter heeft gemaakt.'

Grote voeten, grote moeilijkheden

Sabbat 12 september

Wilmot Redd, 26 (Liberia)

Bij het opstaan ontdekte de negenjarige Wilmot Redd dat zijn benen en voeten wel van een reus leken, zo gigantisch waren ze. In een dorp in Liberia, een land in het westen van Afrika, was hij de vorige avond naar bed gegaan en nu hij zijn ogen opendeed waren zijn benen en voeten minstens twee keer zo groot geworden. Wilmot wilde zijn broek aandoen, maar de pijpen waren te strak. Hij probeerde in een paar schoenen te stappen, maar ze waren te klein. Hij schoot in een korte broek en rende op blote voeten naar zijn vader.

‘Mijn voeten zijn heel groot!’, zei hij. Vader keek hem bezorgd aan. ‘Heb je pijn?’, vroeg hij. ‘Nee, dat niet’, antwoordde de jongen. ‘Mijn voeten zijn alleen zo groot. Ik krijg mijn broek en schoenen niet aan.’ Vader dacht dat de verdikking vanzelf wel over zou gaan en hij stelde voor om een paar dagen te wachten. Maar na een week waren Wilmots voeten abnormaal groot. Vader nam contact op met het ziekenhuis. Een ambulance kwam meteen naar hen toe met zwaaiende lichten en een piepende sirene. Binnen 30 minuten waren ze in het ziekenhuis.

Een dokter deed allerlei testjes, maar hij kon niet ontdekken wat er aan de hand was. Terwijl hij Wilmot in het ziekenhuis achterliet, keerde vader terug naar het dorp om Nakontee te halen, een oude vrouw die tegen betaling voor mensen bad. Ze zei vader dat hij haar 30 dollar moest geven om wat zeep te kopen, een handdoek en een fles olijfolie. ‘Als de jongen thuiskomt, is het de bedoeling dat hij deze zeep gebruikt wanneer hij in bad gaat of zijn handen wast’, vertelde ze hem. ‘Hij moet zich met deze handdoek afdrogen. Wrijf zijn lichaam na het baden in met de olijfolie.’ Vervolgens bad de vrouw voor Wilmot. Na haar gebed zei ze tegen vader dat de zeep, de handdoek en de olijfolie eigenlijk niet nodig waren. ‘Ik heb net een visioen gehad’, verklaarde ze. ‘De zeep, de handdoek en de olijfolie zullen de jongen niet helpen. Hij is vervloekt door iemand die hier vlakbij woont, dus hij moet hier weg. Dat is de enige manier om hem te genezen.’

Vader liet de zeep en de andere producten thuis achter en ging naar het ziekenhuis. Nadat hij een taxi had aangehouden, ging hij met Wilmot naar een oom die een heel eind uit de buurt woonde. Hij zou ervoor zorgen dat de vloek de jongen niet langer kon raken! In de andere stad nam vader Wilmot mee naar een ander ziekenhuis. Een dokter stelde vast dat Wilmot een nierinfectie had. Nadat hij twee weken onder behandeling had gestaan, kregen Wilmots voeten en benen weer hun normale grootte en de jongen werd uit het ziekenhuis ontslagen. Desondanks geloofde vader dat hij vervloekt was en alleen herstelde omdat ze ver weg waren van hun vroegere woonplaats. Vader regelde het zo dat Wilmot bij zijn oom mocht blijven.

Na vier jaar, Wilmot was toen dertien, verhuisde vader naar een andere stad en liet zijn zoon overkomen. Hij schreef de jongen in bij de plaatselijke adventistische school. Op deze school kwam Wilmot te weten dat God geen geld vraagt om gebeden te beantwoorden. Hij hield van God en wilde dat laten zien door op de zevende dag de sabbat te houden. Hij werd

gedoopt. Zijn vader ging op zondag naar de kerk en hij was niet blij met Wilmots nieuwe geloof. De zaterdag was een drukke dag voor het gezin en Wilmot droeg zijn steentje niet meer bij door op die dag kleren te wassen of de tuin op te ruimen. Zijn vader strafte hem daar soms voor door hem de hele sabbat geen eten te geven. Wilmot probeerde zijn vader over de sabbat te vertellen, maar hij wilde niet luisteren. Elke dag bad Wilmot tot God dat Hij het hart van zijn vader zou verzachten.

Op een keer vroeg Wilmot tijdens de avondsluiting aan zijn vader waar de Bijbel zegt dat christenen de zondag moeten houden. Vader opende zijn Bijbel en zocht ijverig naar een tekst. Hij kon niks vinden. Toen bladerde Wilmot naar Lucas 4:16 en gaf het boek aan zijn vader. 'Lees dit eens', zei hij. In stilte vroeg hij God of Hij het hart van zijn vader zacht wilde maken. Vader las dat Jezus elke sabbat naar de kerk ging. Het vers ging zo, 'En volgens Zijn gewoonte ging Hij op de sabbat naar de synagoge'. Geschrokken keek vader op.

'Ik heb me nooit gerealiseerd dat Jezus de sabbat hield', zei hij. 'Jongen, het spijt me dat ik zo onaardig tegen je ben geweest.' Nooit weer had Wilmot problemen op de sabbat. Hij bidt er nog steeds voor dat zijn vader op een dag adventist wordt. Toch is hij nooit meer naar de gebedsvrouw gegaan. Hij wendt zich meteen tot God. 'Ik bid tot de hemelse Vader', zei hij. 'Ik leg alles in zijn handen'.

Een nieuw leven

Sabbat 19 september

Moriba Monemou, 12 (Guinea)

De kleine Moriba Monemou was altijd een gehoorzame jongen. Zijn leven veranderde toen hij zes jaar was. Zijn moeder stierf. Vader had geen tijd voor hem omdat hij veel uren maakte op de boerderij van de familie in Guinea, een West-Afrikaans land. De tweede vrouw van vader had ook geen tijd voor de jongen omdat ze het druk genoeg had met haar eigen kinderen: vijf meisjes en vier jongens. Niemand gaf Moriba een beetje eten. Niemand knuffelde hem of zei iets vriendelijks tegen hem.

Moriba werd brutaal. Hij zei dat hij niet op de boerderij van de familie wilde werken. Als vader hem vroeg om iets door te geven, bleef hij de hele dag weg en speelde hij met zijn vrienden om pas laat in de avond weer thuis te komen. Hij stal geld om voedsel te kopen zodat hij wat te eten had. Hij stal maïs en noten van naburige boerderijen en verkocht deze dingen om aan eten te komen. Moriba loog om zijn verkeerde daden te verbergen. Als mensen hem vroegen of hij iets had gestolen, antwoordde hij steevast, 'Nee hoor, dat heb ik niet gedaan'. Maar niemand geloofde hem en bijna elke dag werd hij door mensen geslagen.

Zijn tante Rosalie zag het gebeuren en ze was er bang voor dat de jongen nog eens ernstig gewond zou raken. Ze haalde hem bij de boerderij vandaan en verhuisde met hem naar de andere kant van het land, naar de hoofdstad Conakry. Tante Rosalie was adventist en ze wilde Moriba vertellen over Jezus. Ze schreef hem in op een adventistische school. Het was een enorme uitdaging voor de jongen. Hij was nog nooit naar school gegaan en het kostte hem veel moeite om te lezen en te schrijven. Het was zelfs nog moeilijker om stil te blijven zitten. Normaal gesproken bracht hij de dag buiten door, nu moest hij zijn tijd doorbrengen in een klaslokaal. Moriba hield het niet lang vol. Een poosje had hij zich rustig kunnen houden, maar al snel stond hij op zijn stoel en sprong hij van de ene naar de andere stoel in het klaslokaal. De andere kinderen vonden het wel grappig, de onderwijzer niet. En toen.....KRAK!!! Een stoel brak en Moriba werd naar de directeur gestuurd. Hij belde tante Rosalie op om naar de school te komen. 'Het spijt me zo', zei ze. 'We zullen er alles aan doen om ervoor te zorgen dat hij de eigendommen van de school niet kapot maakt.'

Maar het lukte Moriba niet om stil te blijven zitten. Hij was het vrije buitenleven gewend. Hij deed het niet expres, maar elke keer sneuvelde er stoelen. Steeds werd tante Rosalie op het matje geroepen door de directeur en telkens bood ze haar excuses aan. 'We doen echt ons best om te voorkomen dat hij jullie eigendommen weer kapot maakt', zei ze. De burens vroegen zich af of Moriba haar woorden ooit waar kon maken. Ze zeiden tegen tante Rosalie dat ze er maar mee op moest houden om hem te leren lezen en schrijven. Naar hun mening was het verstandiger om de jongen tot boer op te leiden. 'Hij zal die school nooit afronden!', zei er één. 'Je verdoet je tijd met die school', zei een andere buur. Maar vastberaden schudde tante Rosalie haar hoofd. 'Moriba is een slimme jongen en God zal hem helpen bij zijn studie', antwoordde ze. God verhoorde haar gebeden. Na het eerste semester ging Moriba steeds beter lezen. Hij schreef goed. Hoe meer hij studeerde, hoe meer hij begreep

wat tijdens de lessen werd gezegd. De onderwijzers waren ontzettend blij en maar al te graag gaven ze hem na school extra begeleiding.

Moriba is nu twaalf jaar oud en hij zit in de derde klas. Hij kan in zijn Bijbel lezen, een cadeau van school, en hij bereidt zich voor om zich te laten dopen. Hij wil God dienen met zijn nieuwe leven. 'Ik ben zo blij met dit nieuwe leven', zei hij. 'Mensen vinden me nu aardig. Ik ben niet meer dezelfde jongen. Ik ben veranderd. Jezus, de sabbat en de school hebben daarvoor gezorgd.'

In dit kwartaal is een deel van de opbrengst van de dertiende sabbatschool bedoeld om in Conakry, Guinea, de Kobaya Academy te openen, een hoognodige school voor basis- en middelbare scholieren. Dank u dat u Moriba en de school in uw gebeden gedenkt.

De spannende wedstrijd

Dertiende sabbatschool, 26 september

Junior Kekura Soropogui, 13 (Guinea)

Junior had het niet naar zijn zin op zijn nieuwe school in Conakry, Guinea. Het schoolgebouw was maar één verdieping hoog en had geen deuren of ramen. Er was ook geen speelplaats, alleen maar hopen zand. Zijn oude school zat in een geel gebouw met vier verdiepingen en had wel ramen en deuren. Er hoorde ook een leuk plein bij en zelfs een basketbalveld. 'Ik vind deze school niet leuk', klaagde Junior tegen zijn vader. Zijn eerste schooldag in groep 5 was net afgelopen. 'Het is daar stom!'

Vader had Junior en zijn jongere broer, Emile, ingeschreven op de adventistische school omdat hij graag wilde dat ze over God zouden leren. De pasgebouwde school had niet meer genoeg geld gehad om deuren en ramen te laten plaatsen of een mooi speelveld aan te leggen. In de eerste en tweede klas was Junior naar een reguliere school gegaan en Emile begon net in de eerste klas. Vader stond erop dat Junior naar de nieuwe school bleef gaan. 'Het wordt wel beter', zei hij. Junior wist dat zo net nog niet. Langzamerhand begon hij toch plezier te krijgen in de Bijbellessen. Hij vond het boeiend om te lezen dat God de wereld had geschapen en dat Jezus voor zijn zonden was gestorven. Hij had dat nooit eerder gehoord.

Op een dag deed de juf tijdens de Bijbelles een belangrijke mededeling. 'Morgen hebben jullie een toets', kondigde ze aan. Ze schreef vijf verzen op het schoolbord en zei tegen de kinderen dat ze deze teksten in hun schrift moesten schrijven. 'Leer ze uit je hoofd voor de toets van morgen!', zei ze. Thuis herhaalde Junior Efeziërs 6:1, 2 steeds weer: 'Kinderen, wees gehoorzaam aan je ouders uit ontzag voor de HEER, want zo hoort het. 'Toon eerbied voor uw vader en moeder', dat is het eerste gebod waaraan een belofte verbonden is.' Zijn ouders vonden het fijn om te zien dat Junior de Bijbelteksten uit zijn hoofd leerde. De volgende dag gaf de juf aan elke leerling een blaadje en zei hen te noteren wat ze zich konden herinneren. Junior haalde een prachtig cijfer. Na die tijd kwamen er nog veel meer toetsen en Junior vond het leuk om de Bijbel uit zijn hoofd te leren.

Omdat ze geen basketbal konden spelen op school, bedachten de kinderen een ander spel. Juf zei tegen Junior en twee andere leerlingen, een jongen en meisje die ook in de derde klas zaten, dat ze zich moesten voorbereiden op een grote wedstrijd tegen de tweede klas. Deze wedstrijd zou bepalen wie de meeste Bijbelverzen kende. Thuis opende Junior zijn Bijbel en herlas hij de teksten die hij al eens uit zijn hoofd had geleerd. Hij was er blij om dat de juf hem had gekozen om zijn klas te vertegenwoordigen. Ook moeder vond het fijn. 'Je leert de Bijbel des te beter kennen!', zei ze. De volgende dag ging Junior voorin het lokaal bij zijn klasgenoten staan. Drie leerlingen uit de tweede klas stonden er ook al. De andere kinderen keken toe vanaf hun tafeltjes. Juf legde de regels uit. Ze zou het Bijbelboek en het vers noemen en beide teams mochten dan een poging wagen.

'Johannes 3:16', zei ze. Het team uit de tweede klas wist het antwoord en één leerling deed het woord: 'Want God had de wereld zo lief dat Hij Zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft'. Het team uit de

derde klas kende het vers ook: 'Want God had de wereld zo lief dat Hij Zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in Hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft'. Beide teams kregen een punt. Het stond nu 1-1.

De juf noemde een ander vers en weer hadden beide teams het goed. 2-2. Bij alle vier de verzen gaven ze het juiste antwoord, waardoor ze gelijk stonden: 4-4. De leerlingen hoopten dat één team zou winnen. 'We gaan naar ronde 2 met weer vier verzen', deelde juf mee. Zonder enige moeite zeiden beide teams de eerste drie teksten op. 7-7 was nu de stand. Toen kwam het laatste vers. 'Efeziërs 6:1, 2', zei de juf. De leerlingen van de tweede klas keken haar vragend aan. Niemand kon zich herinneren wat daar stond. Junior's medespelers wisten het ook niet zeker. Junior wel. Dit vers had hij uit zijn hoofd geleerd voor de eerste toets op de school. 'Kinderen, wees gehoorzaam aan je ouders uit ontzag voor de HEER, want zo hoort het. 'Toon eerbied voor uw vader en moeder', dat is het eerste gebod waaraan een belofte verbonden is', sprak hij. 'Dat is helemaal goed!', zei de juf. 8-7, de derde klas wint!

Alle leerlingen uit de derde klas juichten blij en klaptten. Junior kreeg er een warm gevoel van. Zijn nieuwe school zag er dan wel niet zo leuk uit als zijn oude school en een schoolplein hadden ze niet. Maar het viel best mee. Juf merkte dat Junior de Bijbellessen leuk vond en ze nodigde hem en Emile uit om op sabbat naar de kerk te komen. Al snel gingen ze elke sabbat en ze vroegen hun ouders om met hen mee te gaan. Vader en moeder genoten van de kerk en lieten zich dopen. Junior en Emile hopen dat in de toekomst ook te kunnen doen.

Junior is nu dertien jaar en hij zou willen dat hij nog op de adventistische school zat. De school geeft alleen groep 1 t/m groep 8 les en Junior zit nu in de brugklas. Door de opbrengst van deze dertiende sabbat kan Junior naar de adventistische school terugkeren. Het geld wordt gebruikt voor de bouw van een school met vier verdiepingen waar kinderen tot hun achttiende naartoe kunnen gaan. Dank jullie wel voor jullie bijdrage om de school en andere projecten in Liberia en Nigeria te helpen.